

[Arne Christiansen.]

digheden af at opretholde den disciplin, orden og respekt, uden hvilke et forsvar ikke kan fungere.

Mens det første synspunkt naturligvis vinder bred tilslutning på alle niveauer fra menige til øverste chefer, er det lige så naturligt, at det sidste synspunkt først og fremmest er at finde hos befalingsmænd og officerer. Dermed være ikke sagt, at mandskabet ikke erkender nødvendigheden af disciplin, orden og respekt, men der er nuancer i opfattelsen af midlerne til at etablere og sikre disse ting.

Man kan så spørge: har vi opnået den for tiden og for alle parter bedste løsning? Det kan vel næppe besvares med et ja eller et nej, men jeg kan ikke lade være med at notere, at Værnepligtige menige Talsmænds tjenestebestemmelsesudvalg i en omfattende og velargumenteret henvendelse til udvalget udtrykker skuffelse over, hvorledes klimaudvalgets — som det hedder — „inspirerende“ oplæg tager sig ud, udmøntet i lovforslaget. Heroverfor står, som man har kunnet læse i dagspressen og i fagblade, erfarne rettergangscheferes kritik og skepsis over for lovforslagene. Dette kan efter min opfattelse føre til den konklusion, at resultatet i praksis nok skal vise sig i overensstemmelse med de pædagogiske, ledelsesmæssige og samarbejds-mæssige synspunkter, der har ligget til grund for reformen.

Jeg skal herefter kort vende mig til nogle af de foreliggende ændringsforslag. Som noget væsentligt vil jeg gerne fremhæve ændringsforslaget til § 43 i forslaget til militær retsplejelov om oprettelse af disciplinarnævnet. Den, der er blevet pålagt et disciplinarnævn middel af en rettergangschef, kan forlange sagen forelagt i disciplinarnævnet, hvis afgørelse så kan ankes af såvel den pågældende som rettergangschefen. Et stærkt ønske fra talsmandsorganisationen er her imødekommet, og det bør tilføjes, at både forsvarrets auditører, Forbundet af danske Linjeofficerer og Hjemmeværnets

faste Officerer også har peget på denne løsning, som nu indgår i loven.

Venstre kan tiltræde denne udvidede mulighed for klage og tillægger disciplinarnævnets sammensætning afgørende betydning. Det skal bestå af en auditør, en talsmand af samme grad som den, der er pålagt disciplinarnævnets midlet, og dennes foranstående. Det lokale kendskab til forholdene sikres dermed, og talsmandsrepræsentationen vil forhåbentlig også vise sig at være garant for, at muligheden for sagsforelæggelse for disciplinarnævnet ikke fører til misbrug og dermed til unødigt trætte og unødige udgifter.

I denne forbindelse vil jeg gerne indskyde en bemærkning om omkostningerne i det hele taget ved denne reform. Jeg rejste allerede ved første behandling spørgsmålet om omkostningerne i forbindelse med auditørkorpsets udvidede arbejdsområde. Jeg har noteret mig ministerens oplysninger til udvalget om, at det nuværende auditørtal er tilstrækkeligt, samt at det ikke skønnes nødvendigt at udvide antallet af ansatte under forsvarrets auditørkorps.

Må jeg om ændringsforslagene videre sige, at venstre stiller sig noget uforstående over for ministerens ændringsforslag til § 38, ligeledes i militær retsplejelov. I denne paragrafs stk. 2 fastslås oprindeligt, at disciplinarnævnets midlet tilbageholdelse på tjenestestedet ikke må udstrækkes ud over 3 uger, og ministeren har selv, som det også vil fremgå af bilag til betænkningen, givet udtryk for, at en reduktion af 3 ugers reglen til 14 dage vil kunne medføre anvendelse af hæftestraf i dette interval, der vil være dækket af tilbageholdelse mellem 14 dage og 3 uger. Jeg må derfor give ministeren ret i, at det mest hensigtsmæssige på denne baggrund utvivlsomt ville være at bibeholde 3 ugers reglen, altså at lade forslaget oprindelige § 38 være uændret. Ministeren burde næppe i dette tilfælde have lyttet til sine partifælder og det radikale venstre, for det kan nemt blive en bjørnetjeneste, man gør det menige mandskab.